

Η ΧΑΪΔΗ.

Κατ' επιτομήν εκ του Γερμανικοῦ.

(Ἰδε προηγούμενον φύλλον).

Τὴν τετάρτην ἡμέραν ἀπὸ τῆς καταβάσεώς των εἰς τὸ Δόρφλην, ἡ Χαΐδη εἶπεν εἰς τὸν παπποῦ της ὅτι ἐσκόπευε νὰ ἐπισκεφθῇ τὴν κυροῦλα ἐπάνω εἰς τὸ ὄρος. Ἀλλ' ὁ παπποῦς δὲν ἔστερξεν, εἰπὼν, «οὔτε σήμερον, οὔτε αὐριον δὲν δύνασαι νὰ ὑπάγῃς ἐκεῖ, τέκνον μου, διότι ἡ χιὼν ἔπεσε πολλή καὶ ἀκόμη χιονίζει. Ἐὰν δὲ ὁ εὐρωστος Πέτρος δὲν δύναται νὰ καταβῇ πρὸς ἡμᾶς, πῶς θὰ δυνηθῇ νὰ ἀναβῇ κοράσιον μικρὸν καὶ ἀδύνατον ὡς σύ, τέκνον μου; Θὰ χωθῇς ἕως εἰς τὸν λαιμόν εἰς τὴν χιὼν, πρὶν κάμῃς δέκα βήματα πρὸς τὰ ἄνω καὶ ἐκεῖ θὰ εὔρῃς τὸν τάφον σου. Ὅχι, Χαΐδη, πρέπει νὰ περιμένῃς ἕως οὗ σκληρυνθῇ ἡ χιὼν καὶ ὁ Πέτρος καταβῇ καὶ καταταχθῇ εἰς τὸ σχολεῖον, καθὼς ἀπεφασίσαμεν, καὶ τότε ἀναβαίνεις μαζὺ του.»

Πράγματι μετ' ὀλίγας ἡμέρας ὁ καιρὸς μετεβλήθη, ἡ δὲ σκληρυνθεῖσα χιὼν διευκόλυνε τὴν κατάβασιν τοῦ Πέτρου, ὅστις ἐφάνη εἰς τὴν θύραν τῆς οἰκίας ἐφωδιασμένος μὲ ὅλα τὰ ἀναγκαῖα διὰ τὸ σχολεῖον, καθ' ἣν ὥραν ὁ παπποῦς καὶ ἡ Χαΐδη εἶχον καθήσει νὰ γευματίσωσιν. Ἀφοῦ δὲ τοὺς καλημέρισε, τοὺς ἐπληροφόρησεν, ὅτι ἡ χιὼν ἦτο τόσοσιν ἐσκληρυνμένη, ὥστε τὸ ἔλκυθρόν του ἐγλίστρα ἐπάνω της ὡς γυαλί.

— Λοιπόν, ἐξεφώνησεν ἡ Χαΐδη, τώρα ἡμπορῶ νὰ ὑπάγω νὰ ἴδω τὴν κυροῦλα;

— Βεβαίωτατα, ἀπεκρίθη ὁ παπποῦς. Τώρα δέ, Πέτρε, ἔλα νὰ φάγῃς μαζὺ μας, καὶ ἀφοῦ καταγραφῇς εἰς τὸν κατάλογον τοῦ σχολείου, ἀναβαίνεις μὲ τὴν Χαΐδην εἰς τὸ ὄρος.

Οὕτως ὁ Πέτρος ἐκάθησε παρὰ τὴν τράπεζαν καὶ ἔφαγε μὲ πολλὴν ὄρεξιν, διότι τὸ ταξειδάκι του ἐπὶ τῆς χιόνος τοῦ εἶχε δώσει ἀρκετὴν ὄρεξιν.

Ἡ ἡμέρα ἐκείνη ἦτο χαρμώσῃ διὰ τὸν Πέτρον. Ἐχαιρε δὲ ἀναλογιζόμενος, ὅτι θὰ ἐμάνθανε γράμματα καὶ ἴσως καμμίαν φορὰν θὰ ἐγίνετο καὶ αὐτὸς μεγάλος ἄνθρωπος, ὡς ἐκείνους, περὶ τῶν ὁποίων εἶχεν ἀκούσει τὴν κυροῦλα καὶ τὴν μητέρα του νὰ λέγουν.

Τέλος ὁ παπποῦς εἶπεν εἰς αὐτοὺς ὅτι ἦτο καιρὸς νὰ ἀναχωρήσουν, ἀφοῦ δὲ ἡ Χαΐδη ἐστολίσθη καλῶς μὲ τὸ χειμερινὸν σάλι, τὸ ὁποῖον ἡ κυρία Κλάρα τῆς εἶχε στείλει, ἀπεχαιρέτησαν τὸν παπποῦ καὶ ἤρχισαν νὰ ἀναβαίνουν εἰς τὸ ὄρος. Ἀλλ' ἡ ἀνάβασις δὲν ἦτο τόσοσιν εὐκολος, ὅσον

ἐφάνταζετο ἡ Χαΐδη. Ὅθεν μὲ πολὺν κόπον ἐφθασαν εἰς τὴν καλύβην τῆς κυροῦλας.

Αἱ δύο γυναικες ἐχάρησαν πολὺ νὰ ἴδουν πάλιν τὴν Χαΐδην, ἰδίως ἡ κυροῦλα, ἡ ὁποία ἦτο κλινήρης ἐνεκα τοῦ ψυχούς.

— Καὶ διατὶ εἶσαι εἰς τὸ κρεβάτι, κυροῦλα; ἐξεφώνησεν ἡ Χαΐδη, ἐναγκαλισθεῖσα τὴν τυφλὴν γραίαν.

— Διότι δὲν εἰμαι τόσοσιν καλά, ἀγάπη μου, τὸ δὲ ψυχὸς εἶναι τόσοσιν βαρὺ, ὥστε κατ' ἄλλον τρόπον δὲν δύναμαι νὰ ἵεσταθῶ, ἐλπίζω ὅμως νὰ σηκωθῶ μετ' ὀλίγον. Χαίρω δὲ πολὺ, διότι ἤλθες νὰ μὲ ἴδῃς καὶ ἐλπίζω ὅτι θὰ μὲ ἀναγνώσῃς πάλιν ἀπὸ ἐκεῖνο τὸ βιβλίον.

— Βεβαίωτατα, κυροῦλά μου, ἀπεκρίθη ἡ Χαΐδη, καὶ ἀμέσως ἔτρεξεν εἰς τὸ μικρὸν ἀρμαράκι καὶ ἐπῆρε τὸ βιβλίον, καὶ ἤρχισε νὰ ἐκλέγῃ καὶ νὰ ἀναγινώσκῃ τοὺς ὕμνους, τοὺς ὁποίους ἐγνώριζεν ὅτι ἤρρεσκον εἰς τὴν γραίαν, ἐνῶ αὐτὴ ἤκροάζετο μὲ ἐσταυρωμένας χεῖρας καὶ μὲ πρόσωπον ἱλαρόν.

Αἴφνης ἡ Χαΐδη ἐσταμάτησε καὶ ἠρώτησε τὴν γραίαν. «Δὲν αἰσθάνεσαι τώρα καλλίτερα, κυροῦλα;»

— Πραγματικῶς εἰμαι καλλίτερα, — εἶπεν ἡ κυροῦλα, ἡ παρουσία καὶ οἱ λόγοι σου ἔχουν θαυμαστὸν ἀποτέλεσμα εἰς ἐμέ. Ἐξακολούθησε τὴν ἀνάγνωσιν τοῦ ὕμνου, παρακαλῶ.

Οὕτως ἡ Χαΐδη ἀνέγνωσε τὸν ὕμνον ἕως οὗτου ἐφθασεν εἰς τὴν τελευταίαν στροφὴν.

ὦ μακαρία Χαναάν,
Δυνάμεθα στὰς ὄχθας σου,
Νὰ ἱδωμεν γῆν ἱλαράν,
Ναὺν καὶ πόλιν τοῦ Θεοῦ.
Ἀγρύπνως καὶ μὲ προσοχὴν
Διαπερνῶμεν τὴν ὁδὸν
Ὅδον τραχεῖαν καὶ στενὴν
Πλήν φέρουσιν πρὸς τὸν Θεόν.

Πόσον εὐχάριστος ἡ στροφή αὕτη! ἐξεφώνησεν ἡ τυφλὴ γραία, ἐπαναλαβοῦσα αὐτήν, ἐνῶ τὸ πρόσωπόν της ἔλαμπεν ἐκ χαρᾶς.

(Ἀκολουθεῖ.)

ΕΚΔΡΟΜΗ ΤΥΦΛΩΝ.

Κύριός τις περιγράφει ὡς ἐξῆς μίαν ἐκδρομὴν ἐπὶ ποδηλάτων (βελοσιπέδ), τὴν ὁποίαν ἔκαμον μερικοὶ τῶν μαθητῶν τῆς Σχολῆς τῶν Τυφλῶν ἐν Νορουοῦδ, εἰς τὰ περίχωρα τοῦ Λονδίνου.

«Τὴν ἑκτὴν π. μ. τῆς 9 Ὀκτωβρίου 1888 μὲ

ἐξύπνησαν αἱ φωναὶ τῶν μαθητῶν, οἱ ὅποιοι ἐκτύπουν τὰς θύρας ἀλλήλων φωνάζοντες, «Σηκώθητε, εἶναι ὥραῖος καιρὸς.» Ἐνεθυμήθη ὅτι ἐπρόκειτο νὰ κάμωμεν ἐκδρομὴν μέχρι τῆς Δάρβεϋ ἐπὶ ποδηλάτων, καὶ ἔσπευσα νὰ κατέλθω ἐκ τοῦ δωματίου εἰς τὸ ἐστιατόριον. Ἐκεῖ εὗρον τὸν Διευθυντὴν κ. Κάμπελλ καὶ τοὺς μαθητὰς δραστηρίως καταβροχθίζοντας τὸ πρόγευμά των. Οἱ μαθηταὶ ἦσαν ἐν χαρᾷ καὶ ἀγαλλιάσει διὰ τὴν ἐπιχειρῆσιν διασκέδασιν, καὶ διαρκῶς μᾶς ἠρώτων ἂν πράγματι ἡ ἡμέρα ἦναι καλὴ. «Ἄ! τί περίφημα! Τὶ διασκέδασι ποῦ θὰ κάμωμεν σήμερον!»

Μετ' ὀλίγον ἀνεχωρήσαμεν πεζῇ μέχρι τοῦ καταστήματος τῆς Ἐταιρίας Ρούτζ, ἥτις κατασκευάζει ποδήλατα, καὶ γενναiodῶρως εἶχε δωρήσει πολλὰς τοιαύτας μηχανὰς εἰς τὴν Σχολήν. Ἐκεῖ ἐπρόκειτο νὰ ἀναβῶμεν εἰς τὰ ποδήλατά μας καὶ ἀφοῦ μᾶς φωτογραφήσῃ φίλος τις, νὰ ἐκκινήσωμεν διὰ τὴν Δάρβεϋ.

Ἐδῶ πρέπει νὰ σᾶς ἐξηγήσω ὅτι δὲν ἐπρόκειτο νὰ ταξειδεύσωμεν ἕκαστος ἐπάνω εἰς χωριστὸν ποδήλατον, διότι βεβαίως πρέπει νὰ ἔχῃ ὁ ἄνθρωπος τοὺς ὀφθαλμοὺς του, διὰ νὰ δυνήθῃ νὰ ὀδηγήσῃ ποδήλατον. Οἱ κ. Ρούτζ λοιπὸν μᾶς ἔκαμεν μίαν σειρὰν ἀπὸ 8 ποδήλατα, ἡνωμένα με μηχανοὺς καὶ κλειδώσεις, καὶ ἄλλην ἀπὸ 4 ποδήλατα. Οὕτω δὲ ἐκάθητο εἰς ὀδηγὸς ὑγιὲς τὴν ὄρασιν ἐπὶ κεφαλῇς ἐκάστης σειρᾶς καὶ ὠδήγει, οἱ δὲ τυφλοὶ ἐκάθητο κατὰ σειρὰν ὀπισθεν αὐτοῦ καὶ με τοὺς πόδας των ἤλαυνον τὰς μηχανὰς πρὸς τὰ ἔμπροσ. Οὕτω καὶ οἱ τυφλοὶ ἠδύναντο νὰ ἀπολαύσουν τὴν εὐχαρίστησιν τοῦ ποδηλάτου χωρὶς κίνδυνον.

Ἀφοῦ ἐφωτογραφήθημεν, ἐγὼ ὡς ὀδηγὸς τοῦ ὀκταπλοῦ συρμοῦ, ἔδωκα τὸ σύνθημα τῆς ἀναχωρήσεως καὶ ἐξεκινήσαμεν, προπεμφθέντες με ζήτωκραυγὰς καὶ χειροκροτήματα ὑπὸ τῶν παρισταμένων. Διήλθομεν ἀσφαλῶς ὅλας τὰς ὁδοὺς τῆς πόλεως ἕως ὅτου τέλος ἐξήλθομεν εἰς τὴν μεγάλην ἀμαξιτὴν ὁδόν, ἥτις ἐλαύνει πρὸς τὴν Βάρνερ καὶ Δάρβεϋ. Ἐκεῖ εὗρομεν ἀνήφορον διάστημα 11 μιλίων, καὶ εἶναι πάντοτε κοπιαστικὸς ὁ ἀνήφορος εἰς τὸ ποδήλατον. Ἀλλ' οἱ τυφλοὶ ἦσαν ἐν μέθῃ διασκέδασεως, με τὴν ἀσυνήθη αὐτὴν προέλασιν καὶ ὁ κόπος δὲν τοὺς ἔκαμνε καμμίαν ἐντύπωσιν.

«Οὐρᾶ! ἐφθάσαμεν εἰς Βάρνερ! Τί ζέστη! Ἀλλὰ καὶ τί λαμπρὰ διασκέδασις αὐτὰ τὰ ποδήλατα!» Με αὐτοὺς τοὺς λόγους ἐκ μέρους τῶν μαθητῶν εἰσήλθομεν, εἰς Βάρνερ καὶ ἐσταματήσαμεν εἰς τὸ ξενοδοχεῖον Σώλσβουρ. Ἀρμς, ὅπου λαμ-

πρὸν ἄριστον μᾶς ἐπερίμενε! Ἐκεῖ ἐκαθήσαμεν με μεγάλην ὄρεξιν καὶ τὰ φαγητὰ ἤρχισαν νὰ ἐξαφανίζονται ἀστραπηθδόν. Ἐγελάσαμεν δὲ ἄρκετά, ὅταν ἀνεκαλύφθη ὅτι ἀκριβῶς οἱ ἡμίσεις ἐξ ἡμῶν εἶχον φάγει χοιρινόν, οἱ δὲ ἄλλοι ἡμίσεις βοδινόν. Ὅταν πάλιν ἀνέβημεν τὰς μηχανὰς μας, οἱ «βοδινοὶ» δισχυρίσθησαν ὅτι οἱ «χοιρινοὶ» δὲν ἐδόλυνον πλέον ὅπως ἔπρεπεν, οἱ δὲ «χοιρινοὶ» πάλιν ἀπεκρίνοντο ὅτι οἱ «βοδινοὶ» εἶχον φάγει τόσον ὑπερβολικῶς, ὥστε ὅχι μόνον νὰ δουλεύσουν πλέον δὲν ἦσαν ἱκανοί, ἀλλὰ καὶ βάρος πολὺ εἶχον προσθήσει!

Ἐν τούτοις, με τὰς ἀστείότητας αὐτάς, τόσον ταχέως ἐπροχωρήσαμεν, ὥστε τὴν 6 μ. μ. ἐσταματήσαμεν εἰς Δώνσταμπλ, διανύσαντες ἀπὸ πρωῒας διάστημα $45\frac{3}{4}$ μιλίων!

Τὴν ἐπομένην πρωῒαν περὶ ὥραν $8\frac{1}{2}$ π. μ. πάλιν ἐξεκινήσαμεν. ἤμεθα καὶ ὀλίγον κουρασμένοι ἐκ τῶν κόπων τῆς προηγουμένης ἡμέρας, ἀλλὰ τόσον ζωογόνος ἔλαμπεν ὁ ἥλιος, ὥστε μετ' ὀλίγην ὥραν παρῆλθεν ἡ κούρσις.

Ἡ ἡμέρα ἐκείνη ἦτο σπανία τῷ ὄντι διὰ τὸ κλίμα τῆς Ἀγγλίας! Αἱ πεδιάδες, οἱ λόφοι, αἱ κοιλάδες, τὰ δάση, ὅλα ἦσαν ὥραῖα καὶ χαροποιά. Ἡ ζωογόνος αὔρα τοῦ Ὀκτωβρίου, τὰ κελαδήματα τῶν πτηνῶν, αἱ ἀστείότητες, τὰ διηγήματα καὶ οἱ γέλωτες τῶν μαθητῶν ἔκαμον τὴν πρωῒαν νὰ περάσῃ τόσον εὐχαρίστως, ὥστε ἐξεπλάγηνμεν ὅταν ἐφθάσαμεν εἰς Νορθάμπτον, περὶ ὥραν $12\frac{1}{2}$ διανύσαντες διάστημα 32 μιλίων. Ἐκεῖ ἐπροσμένομεν νὰ φάγωμεν, ἀλλὰ φαντασθῆτε τὴν φρίκην μας, ὅταν ἐμάθομεν ὅτι ὁ τηλεγραφετής, ὅστις ἔστειλε τὸ τηλεγράφημά μας, εἶχε παραγγείλῃ νὰ ἦναι τὸ γεῦμα ἐτοιμὸν εἰς τὰς 2. 45 μ. μ. ἀντὶ εἰς τὰς 12. 45! Τί νὰ κάμωμεν; ὁ ξενοδόχος οὐτε εἶχε καὶ ἀρχίσει τὰς προετοιμασίας του, ἡμεῖς δὲ δὲν ἠδυνάμεθα νὰ περιμεῖνωμεν ἕως τὴν 3 μ. μ. ὕστερον ἀπὸ δρόμον 32 μιλίων! Εὐτυχῶς κύριοι τινες ἔμποροι, οἵτινες ἡτοιμάζοντο νὰ φάγουν εἰς ἄλλο δωμάτιον, ἀκούσαντες περὶ τοῦ λάθους, μᾶς προσεκάλεσαν νὰ συμφάγωμεν μετ' αὐτῶν, τὸ ὅποιον καὶ ἐδέχθημεν με μεγάλην εὐγνωμοσύνην! Ἐκεῖ με εὐχάριστον συνομιλίαν παρῆλθεν ἄρκετὴ ὥρα, καὶ ὅταν τοὺς ἀπεχαιρετήσαμεν, ἤμεθα ὥσάν παλαιοὶ φίλοι.

Ἀφοῦ ἐξεκινήσαμεν ἀπὸ τὸ Νορθάμπτον εὗρομεν τόσον ἀνωφερῇ μέρη καθ' ὁδὸν ἄρκετάς φορὰς ὥστε ἠναγκάσθημεν νὰ καταβῶμεν ἀπὸ τὰς μηχανὰς καὶ νὰ ἀνέλθωμεν πεζῇ, σύροντες τὰς μηχανὰς μας. Κατελύσαμεν τὴν ἐσπέραν ἐκείνην εἰς Χάρβρο, καὶ τὸ πρῶτ' ἐξεκινήσαμεν εἰς τὰς $6\frac{1}{2}$ διότι φίλοι τινες μᾶς ἐπρόσμενον εἰς ἀπόστασιν 15

μιλίων τὴν 8 π. μ. Ἡ πρωΐα ἦτο ὀμιχλώδης καὶ σκοτεινὴ, ἐν τούτοις δὲν ἤργησαμεν. Εὐρόντες τοὺς φίλους μας ἐφωδιασμένους καὶ αὐτοὺς μὲ ποδήλατα, ἐξηκολουθήσαμεν τὴν πορείαν μας τόσον ταχέως, ὥστε ἐσταματήσαμεν ἐπὶ μίαν ὥραν διὰ νὰ μὴ φθάσωμεν εἰς Δάρβεϋ πρὸ τῆς διωρισμένης ὥρας.

Τρία μίλια ἔξω τῆς Δάρβεϋ μᾶς συνήνητησεν ὁ ἀρχηγὸς τοῦ ἐν Δάρβεϋ Ποδηλατικοῦ Συλλόγου καὶ μᾶς εἶπεν ὅτι ὁ Σύλλογος μᾶς προετοιμάζει ὑποδοχὴν καὶ ἐπίσημον συνοδείαν. Τὴν 1 μ. μ. ἐφθάσαμεν εἰς τὴν σιδηροδρομικὴν γέφυραν τῆς Δάρβεϋ, καὶ ἐκεῖ μᾶς ἐπερίμενον τὰ μέλη τοῦ Συλλόγου, μὲ τὰ ποδήλατά των. Ἀμέσως παρετάχθησαν καὶ μᾶς ἐσυνώδευσαν διὰ τῶν ὁδῶν τῆς πόλεως μέχρι τοῦ καταλύματός μας ἐν πομπῇ καὶ παρατάξει, ἐνῶ εἰς ὅλας τὰς ὁδοὺς πλήθη κόσμου ἐζήτω-

κραύγαζον ὑπὲρ τῶν τυφλῶν ποδηλατιστῶν, οἵτινες εἶχον κάμει ἀσφαλῶς καὶ ταχέως ταξίδιον 138 μιλίων! Οὕτως ἔληξε μία ἀπὸ τὰς μᾶλλον εὐχαρίστους ἐκδρομὰς, εἰς τὰς ὁποίας ποτὲ ἔλαβον μέρος.»

Οἱ τυφλοὶ οὗτοι νέοι μὲ τὰ ποδήλατά των πρόκειται νὰ ἐπισκεφθοῦν τὴν ἐκθεσιν τῶν Παρισίων, ὅπου θὰ ἴδῃ καὶ ὁ κόσμος πόσον ηὔρυνθη ὁ ἄλλοτε στενὸς κύκλος τοῦ βίου τῶν τυφλῶν.

ΑΥΓΟΥΣΤΙΝΟΣ.

Ὁ μέγας οὗτος πατὴρ τῆς ἐκκλησίας ἐγενήθη ἐν Ταγάστη τῆς Βορείου Ἀφρικῆς τὸ 354 μ. Χ. Ὁ πατὴρ τοῦ ἦτο εἰδωλόατρες, ἀλλ' ἡ μήτηρ τοῦ εὐσεβῆς Χριστιανή, καὶ εἰς αὐτὴν ἔχρε-

ώσται δ' Αὐγουστίνος τὴν ἀνατροφὴν του, ἥτις εἰς ὅλας τὰς ὕστερον περιπετείας του δὲν ἔπαυσε νὰ ἐξασκῇ μεγάλην ἐπιρροὴν ἐπ' αὐτοῦ.

Εἰς τὸ σχολεῖον ὁ νεαρὸς Αὐγουστίνος ἠγάπα μόνον τὰ εὐκολώτερα καὶ τερπνώτερα—εἰς τὰς ἐμβριθεῖς καὶ στριφνάς σπουδὰς οὐδὲ λως ἐπέδιδετο. Οὐδέποτε δὲ ἐξέμαθε καλῶς τὴν Ἑλληνικὴν, μολονότι εἶχε καὶ μνημονικὸν ἄριστον καὶ πολὺ φιλόδοξος ἦτο. Εἰς ἡλικίαν 16 ἐτῶν ἐπέστρεψεν εἰς τὴν πατρικὴν στέγην ἐκ τοῦ σχολείου τῆς

Αὐγουστίνος.

Μαδαύρας καὶ ἠναγκάσθη νὰ μένῃ ἄεργος ἐπὶ ἐν ἔτος, ἐνεκεν ἐλλείψεως μέσων ὅπως σπουδάσῃ εἰς τὴν Καρχηδόνα. Τὸ ἔτος αὐτὸ εἶχε κακίστην ἐπιρροὴν εἰς αὐτόν. Εὗρε κακοὺς συντρόφους καὶ πολλάκις ἐκαυχᾶτο ἀκόμη διὰ ἁμαρτίας, τὰς ὁποίας δὲν εἶχε διαπράξει.

Κατ' ἐκείνην τὴν ἐποχὴν ὁ πατὴρ τοῦ ἀπέθανε καὶ μόνον διὰ τῆς γενναιοδωρίας ἐνὸς συμπολίτου ἠδυνήθη ὁ Αὐγουστίνος νὰ μεταβῇ εἰς Καρχηδόνα διὰ τὰς σπουδὰς του. Ἐκεῖ δυστυ-